

ក 1096

ព័ត៌មាន នគរបាល សេដ្ឋកិច្ច នគរបាល ពេជ្ជកម្ម នគរបាល ពេជ្ជកម្ម នគរបាល

សៀវភៅបុរឃណី

សមឱន្ត បាលេកែ

ខោះសារុណុយនឹង និង សំណើនៅក្នុង សំណើនៅក្នុង

.....ប៉ូលូលូ ក្រុង សំណើនៅក្នុង

เขามีชีวิตที่โลกโคน ผ้าพันกับความ
ลับประมาห์มากต่อมาก ชีวิตของเขาก็เกิด
ท่ามกลางคงหนำที่เรียน แต่เมื่อเข้า
เบ้าสู่รั้วมหาวิทยาลัยเพื่อหาคำตอบจาก -

สถาบัน เขายังไม่ได้มาร่วมแคมปัสกิจตร
ธรรมปฎิมากรรมที่เมืองไทยยังไม่ยอมรับ
แล้วท้ายสุดเขาก็ย้อนกลับเข้า คงหนำ
ที่เรียนอีกครั้งหนึ่งจนวันนี้ ชายคน
นี้พุดได้ดุเด็ดเผ็ดมัน

การสัมภาษณ์ครั้งนี้กระทำกันขึ้นที่คุลา
กลางจังหวัดระยองหลังจากที่เราเตรียมบทกัน

ในสวนทุเรียนที่ทันสมัย ที่สุดในประเทศไทย
กลางเมืองระยอง ที่ห้องล้อมด้วยชาวสหกรณ์
ชาวสวนที่ทรายอยามานบ่อนข้อมูลอะไรต่างๆ มาก
นายนาย ปากของชาวสวนย่อมจะตรงไปตรงมา
เหมือนๆ กับหนามทุเรียนที่ผลลัพธ์เปลือก
อย่างซื่อๆ ตรงๆ ไร้การคัดเคี้ยว

ฉบับด้านในหนนาครับ
พมเรียนนาทางด้านจิตรกรรม ปฏิมา-
กรรมครับ

อ้าว คิดยังไงหน้าทำด้านการ
เกษตรเสียล่ะ เพราษคนละอาชีพกัน
เลย

คือ ตอนที่เรียนอยู่เพาะชำ ๕ ปี แล้ว
ก้มหน้าวิทยาลัยศิลปากรอีก ๑ ปี ช่างศิลป์อีก ๑ปี
ผ่านตั้งใจว่า เราจะทำงานศิลปะคืองานศิลปะ
ไม่จำเป็นจะต้องมีประกาศนียบัตร หรืออะไร
เอกสารง่ายๆ ทำงานด้วยความบริสุทธิ์ใจ และ
แน่นอนว่าต้องทำศิลปะจริงๆ และต้องไม่ทำ
เพื่อขายหรืออะไร

พอเราสำเร็จการศึกษา ก็กลุ่มหนึ่ง ประ-
มาณ ๑๐ กว่าคน ก็มารวมตัวกันทำงาน
ศิลปะ เราไม่ทำเป็นการค้า เราทำเพื่อศิลปะ
จริงๆ แต่เมื่อไห่ไทยเรายังไม่นิยมศิลปะ
ติดข้างฝากแบบนั้น ก็เลยทำให้เราขายไม่
ได้ (เวลาันนี้พุดไปยังไบอย่างเยาะหยันสังคม)
ขายได้เฉพาะผู้ร่วงทำให้เราคิดว่า การประกอบ
งานศิลปะของเราจะต้องใช้ต้นทุน

หมายความว่า ก็อย่างจะไปทำสวน
ทุเรียนตามบรรพบุรุษของผู้ที่ทำสวนทุเรียน
ก็คิดว่าทำสวนทุเรียน แล้วรากเขียนรูปไป
ด้วย พอเราเริ่มทำจริงๆ โดยทำสวนทุเรียน
ด้วยเขียนรูปด้วย ก็ถูกบรรดาชาวสวนทุเรียน
ด้วยกันดูถูกว่า เยี้ย ไม่ทำสวนทุเรียนไม่ได้
ทำจริงจัง ทำกันเล่นๆทุเรียนไม่มีทางงามหรอก
เขาว่าอะไรใน ทำนอง นั้น โดยนิสัย ส่วนตัว
ของผู้แล้ว เมื่อผู้ทำอะไร ก็อย่างจะทำจริงๆ
ผู้ใดจะทำสวนทุเรียนจริงๆ เหมือนกับที่
ผู้ทำศิลปะ

พ่อเราเริ่มทำกันจริงๆ มันก็มีบัญชาหลาย
อย่างทำให้เราต้องค้นคว้า และร่วมมือกับคน
ในท้องถิ่น นักวิชาการต่างๆ ก็เกิดความสนใจ
และงานต่อเนื่องกันไปจน ๑๐ ปีต่อมา เรา
เก็บป่าไม้ได้ทำศิลปะหรือหยุดทำหมากส่งลูกชาย
ของผมไปเรียนศิลป์การถ่ายภาพถ่าย ภาพยินดีที่
สหรัฐอเมริกาลูกสาวของผมก็เรียนมัธยมศิลป์
พอดีคุณดีก็เป็นเพื่อนรุ่นเดียวกัน ก็เลยให้ไป
เรียนทางด้านศิลป์แทน ผมก็หันมาทำงานด้าน^๕
ส่วนที่เรียนของผมอย่างจริงๆ จังๆ อย่างเดียว

การทำสวนหเรียนไม้ มีหน้าที่กระ
ล่อนชื่อในเวลานี้ มีข้อหาการเน่าเสีย
หรือเสียหาย อะไรสักผลกระแทบต้องการ
ดำเนินการใหม่

กำลังมี ทุเรียนไม่มีหนาม ไม่ใช่ทำเพื่อ
อยากดังหรืออะไร แต่เราทำเพื่อส่งเสริมให้
นักวิชาการหันมาสนใจทุเรียนไม่มีหนาม คือ
เราตั้งในอุดมคติว่า ทุเรียนของเราต้องเป็น
สินค้าออก อุปสรรคของทุเรียนที่ส่งไปขาย
ผังก็คือหนาม

แต่ในเมืองไทย จุดเด่นของมันคือห่านม
คือฝรั่งมันไม่ชอบห่านม เพราะกินลำบากแล้ว
อุปสรรคก็อย่างหนึ่งก็คือ กลีนไม่ดี และเก็บ
ไว้ได้ไม่นาน

ทุเรียนพันธุ์ใหม่ของราชคือ หนึ่งหนาน
น้อยแบบขันนุ่มหรือไม่มีหนามเลยแบบกระท้อน
ไปอย่าง นั่น ส่องกลืนจะต้องไม่มี สามเรา
จะต้องเก็บเอาไว้ได้นาน เนื้อจะต้องมาก
เปลือกจะต้องบาง เราก็ต้องผสานพันธุ์ใหม่
เผอญเราได้มีพันธุ์ทุเรียนไม่มีหนามมาจากการต่าง
ประเทศเป็นแม่พันธุ์ ทุเรียนไม่มีกลิ่นเราก็
ได้มา ทุเรียนสีสวยๆ เราก็ได้มาอีกเช่นกัน
แต่ นักวิชาการไม่ได้เคลื่อนไหวทำ
อะไรขึ้นมา ผู้คนดูว่าคงป่าวังดูซึ่ว่าให้เข้า
หันมาสนใจ เวลาใดก็ได้ผลครับคนหันมาสนใจ
ใจที่ว่า เรายังต้องผลิตทุเรียนพันธุ์ใหม่ขึ้นมา
อย่างน้อยให้ได้อุดมคติข้อใดข้อหนึ่ง และข้อ
สำคัญที่สุดคือ กลิ่นต้องไม่มีดังจะขยายฝรั่งได้

เราเคยคิดไว้ว่าเวลาคนซื้อห้องเรียน
พอไปปืนตรงหน้าคนขาย เห็นราคามัน
แพงมากคนซื้อค่อยๆ วางแผนลงด้วย
ความเสียหาย ทำอย่างไรดีจะให้ราคา
ถูกกว่านี้

ครับที่เรียนขณะนี้ ถ้าผลิตผลออกมาก
จากสวนไม่ได้แพงนัก ลูกนึงแค่ ๒๐บาทไม่
ได้แพงเลย กินกันได้หลาย คน ลูกนึงก็สอง
คนหรือสามคนกินกันได้ แต่มาแพง เพราะ
หลายๆ ประการด้วยกัน

พ่อค้าซื้อมา ๑๐๐ ลูก เสียบ้าง คุณภาพ
ไม่ดีนั่ง ทำให้ขายยากกำไรเท่าตัวอย่าง
เช่นกรณีที่เรียนหมอนทอง ผู้อาจจะพูดยาว
สักนิดหนึ่งว่า ที่เรียนหมอนทองที่รับรองกิโล
ละ ๓๕ บาท ที่เรียนสดๆ น้ำยี้ๆ ขายที่รับรอง
ราคานี้ ในราคากันที่ชาวสวนขาย ๓๕ บาท ถ้า
พ่อค้าซื้อมาขายที่กรุงเทพ เอามาขายลูก ๕๐
บาทก็ขาดทุน มันขาดทุนอย่างเห็นได้ชัดเจน

ที่เป็นเช่นนี้ก็พระว่า ทุเรียน ๑๐๐ กิโลกรัม เวลาマンสุจะเหลือแค่ ๗๐ กิโลกรัม เราขายไปแค่กิโลกรัมละ ๕๐ บาทคงเข้าไปปี

ได้แค่ ๓ หมื่น ๕ มันก็เท่าทุนนี่ครับ พ่อค้าต้องเพื่อเสียเพื่ออะไร

แต่จริงๆ ทุเรียนถ้าเราควบคุมคุณภาพให้ดีวัยกันทุกสวนแล้ว มันไม่มีเสีย เรายังไงต้องเพื่อ เวลาเนี่ยคนสิงคโปร์ ทุเรียนที่เราส่งไป เราเสียหาย คือขายไม่ได้ กินไม่ถูกอะไรนี่ บางที่ทุเรียนเราไม่เสีย คนสิงคโปร์กินไม่เป็น คนสิงคโปร์กินทุเรียนมาเลเซียที่หล่นจากต้นเมื่อมันสุกแล้ว เขาก็เข้าใจว่าทุเรียนไทยไปถึงมันก็สุกแล้ว ความจริงไม่ได้เป็นอย่างนั้น มันไม่ใช่เปลปีปลพอถึงมือเราต้องสุก ทุเรียนมันต้องบ่มเข้าถึงเรียกว่าทุเรียนไทย

เข้าช้อปเดิบๆ เขากินเลย เขาว่าทุเรียนไม่ดีทุเรียนเสีย ทำให้คนสิงคโปร์ซื้อทุเรียนไป ๑๐๐ ลูก ขายได้เพียง ๔๐ ลูกหรือ ๕๐ เปอร์เซ็นต์ เพราะฉะนั้นเข้าช้อปปิกโลกรามละ ๒๐ บาท จะไปขายกิโลละ ๖๐ บาททำหนองนั้น ถ้าทุเรียนขายได้ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ เราทำคุณภาพดีแล้ว ผิดคิดว่าชาวสวนก็ได้เงินมากขึ้นหน่อย คนกินก็ช้อปสุก ขณะนี้ถ้าเทียบกับถึงเศรษฐกิจโดยเอาไปเทียบกับทองกับข้าวสารแล้ว

สมัยผมเด็กๆ ทุเรียนลูกหนึ่ง ๑ กว่าบาท ข้าวสารถังละ ๑๖ บาท เดียวันข้าวสารถังละเท่าไหร่ ทองเท่าไหร่บาทหนึ่งแต่ทุเรียนของผมยังลูกละ ๒๐ บาท น้ำมันดีเซลมีอุปกรณ์รถละ ๘๐ สตางค์ เวลาเนี่ยรถละ ๗ บาท แพงขึ้นมา ๗—๘ เท่าตัว แต่ทุเรียนของผมแพงขึ้นมาแค่เท่าเดียวเท่านั้นเองก็บ่นว่าแพงแล้ว

บัญหาในการทำสวนทุเรียนคงจะมีมากยังนั้น เพราจะลีลาการพูดແ geg เร็นอยู่ในความสับสนของบัญหา

บัญหาใหญ่ของเราวางนี้ คือ หนึ่ง เกษตรกรยังรวมตัวกันในด้านการผลิต เพื่อให้คุณภาพยังไม่ได้แล้วพ่อค้าเองไม่ยอม ให้เกียรติทุเรียนที่มีคุณภาพ เช่นทุเรียนอ่อนๆ ลูกหนึ่งหัก ๓ กิโล แต่พอแกะแล้วมันเหลือ ๒ กิโลครึ่งมันลดลงไปอีกลูกเดิมนี่ครับที่ว่ากัน แต่ว่าทุเรียนอ่อนขยายราคากว่าทุเรียนแก่ ทุเรียนที่มีคุณภาพแทนที่จะกิโลละ ๒๐ บาท ทุเรียนคุณภาพเหลว กิโลละ ๑๕ บาทปล่าว ผลกระทบ โครงการทำดีเท่าไหร่มันก็ได้ราคาเท่าๆ กัน คุณอื่นถ้าขาย ๑๕ ต่อกิโลได้ เรายกขาย๑๕ ต่อกิโล แต่มันเป็นไปไม่ได้ ชั่นนี้ขายแค่ กิโลละ ๑๐ บาท คุณอื่นขาย ๑๐ บาท เราทำดังดียังไงมันก็แค่ ๑๐ บาท

เพราะฉะนั้น เมื่อพ่อค้าไม่ให้เกียรติคุณที่ผลิตดี แล้วใครจะผลิตดีจะครับ เขาก็ผลิตคุณภาพไม่ดี ทุเรียนไม่เหมือนฝรั่งเก็บมาคล้ายๆ กัน ส้มก็คล้ายๆ กัน ทุเรียนบัญชีตัด การหลังการเก็บเกี่ยวต่างๆ ต้องศึกษา และชาวสวนก็รู้ดี วิธีทำให้ทุเรียนมีคุณภาพดี มันดี แต่เนื่องจากคนคิดว่า ทำไปก็เท่านั้น จึงไม่ค่อยมีคนอยากรับทำ

อุปสรรคก็คือ ชาวสวนต้องรวมตัวกันในเรื่องการผลิตอะไรต่างๆ ต่อมาก็อุทธรณ์ ก็คือ เรื่องระบบชลประทาน เรื่องน้ำ เรากำลังไม่แน่นอน เราพึ่งเทวดา เราเข้าหุ้นกับเทวดาเออไว น้ำอ้อยไม่พร้อมทุเรียนน้ำก็ตาย ที่สำคัญที่สุดในอนาคต ก็เหมือนกับพืชหลักๆ อย่างอ่อนๆ น้ำก็คือทุเรียนลันตนาด เวลาทุเรียนเราปลูกเพิ่มกันขึ้นมาก และก็มีวิทยาการแผนใหม่ทำให้ทุเรียนตายน้อยลง จำนวนเพิ่มขึ้นไม่สมดุลกับจำนวนคนกิน อนาคตทุเรียนลันตนาดแน่น นี่คืออุปสรรคนี่ครับ

พอจะเบิดดูแลบได้ใหม่ว่า นักแล้ว
เราผลิตได้เท่าไรร'

บทแล้ว ทุเรียน雷ণดิลีได้ผลเพิ่มขึ้น
 เพราะว่าเราลงทุนทดสอบอะไหล่หลายอย่างซึ่ง
 คิดว่าการทดลองบางอย่างไม่คุ้มทุน แต่ว่ามัน
 เป็นการทดลองพ่อเรา แล้วเราจะทำให้คุ้มทุน

ได้ เช่น เรายาพลาสติกมาคลุ่มโคนต้นหง
หมดเลย ๗-๘ ต้น เพื่อให้ต้นกลางออกดอกออกม้า
ต้นหนึ่งทัดลงกันเราต้องเสียเงินไปเป็นหมื่น ๆ
เป็นการทัดลงกัน เมื่อปีที่แล้วทุเรียนสวน
ผมໄค์ผลดี แต่ว่ารายจ่ายในการทัดลงของ
เราก็สูงมาก สรุปแล้วสูงกว่ารายรับเสียอีก คิด
ว่าไม่ได้อีกต่อไป ไม่ทัดลงอะไรแล้วก็คงจะเลี้ยง
ตัวได้

ເວລານັ້ນອ່າທີ່ສໍາຫຽນການປັດຕົງ

ทุเรียนของเราวางเป็นถูกหงษ์หมต๖๐ไร่
ไร่หนึ่งกีบปลูก ๑๖ ต้น ของผมจะมีทุเรียนอยู่
ประมาณ ๘—๙๐๐ ต้น ที่มีผลผลิตแล้ว แต่
เรามีเพียง ๕๐๐ อีกส่วนหนึ่งเป็นทุเรียน
เล็กอยู่ แหล่งอีกส่วนหนึ่งเป็นเงาะที่เรากำลัง
ปลูก และอีกส่วนหนึ่งกีบเป็นแปลงทดลอง อีก
ครึ่งหนึ่ง เรามีแปลงทดลองอยู่ร่วม ๒๐ ไร่

ผลผิดลิตร บีทีแอลว์ได้เท่าไหร่

ประมวล ๓ หมื่นกว่าลักษณะ

ເອົາໄປຢ້າຍໃດເທົ່າໃຫ້ໂດຍປະການ

มันไม่มีตัวเลขที่เน้นอน เพราะว่าเราเจก
บังอะไรบ้าง มันไม่เน้นอน คิดเป็นเงินแค่
ร้าว ๕—๖ แสนบาทเอง

ເລື່ອຍາກຈະໃຫ້ກາຄຮູ້ບາລເຂົ້າມາ
ນີ້ທີ່ບາຫຼຸດໃນການຮ່ວຍເຫຼືອພັນການຮູ້
ເຮືອງອິນເວັບໄຕ

รัฐบาลควรจะช่วยในการวิจัยในเรื่องของผลไม้ ทุกเรื่องมันมีวิทยาการแผนใหม่ ต่างประดิษฐ์การเกษตรของเข้าเจริญไป เชาก มีการวิจัยโดยทุนของรัฐบาล เช่นทุเรียนผลิต มาแล้วทำอย่างไรถึงจะเก็บรักษาไว้ได้สัก ๑๕ วันเพื่อให้เราส่งทางเรือไปขายสหราชอาณาจักรได้ทำงานอง นั้นไม่ต้องส่งไปทางเครื่องบิน

มันน่าจะเป็นไปได้ เช่นมาแปรรูป มา
แข็ง อุณหภูมิเท่าไหร่ มันต้องทำการวิจัย
กันได้ หรือไม่ทุเรียนที่ผลิตไปแล้ว บางทีมา
เสียหายจากดินพ้าอากาศ ฝนตกขึ้นมาทุกเรียน
ก็ร่วงหมดต้นเลย ทำให้ชาวสวนขาดทุน อัน
นี้เราน่าจะวิเคราะห์ว่า ทุเรียนร่วงเพราะอะไร
มีโภคในตัวไหนดีได้ เช่นต่างประเทศใช้
ไฮเดรเจน ฉีดในไม้ผลบางอย่าง ทำให้ข้าวเหนียว
ในมะนาวในส้มอัตรา ๓ ชีซี. ต่อน้ำ ๒๐
ลิตรถ้าจะไม่ให้มันร่วงก็ใช้ ๓๐ ชีซี. ก็ผลิต
ได้ แต่ในเมืองไทยยังไม่มีการทดลอง

การทดลองมันยากเหมือนกัน มันต้องใช้เวลาพอสมควร ต้องใช้คนที่มีความรู้ ก็หลายๆอย่างทำให้เราคิดว่า เราไม่ข้อมูลที่จะบันทึกกับนักวิชาการทดลอง แต่ไม่ใช่นักวิชาการมาทดลองเองโดยไม่รู้เรื่องอะไร ทดลองได้ผลลูกมาในสภาพที่ไม่พ่อใจของเกษตรกร คือรู้ไปก็ไม่มีประโยชน์น้อยไรในบางอย่าง อย่างที่เรารออย่างรู้ก็ไม่ทดลองอะไรทำนองนั้น การทดลองต้องตอบสนองกับเป็นเวลานาน

และต้องเผยแพร่ให้เกษตรกร เรารอ已久ให้
เข้าช่วยໃใชเรื่องของหนี้ช่วยวิจัยอย่างอื่นไม่มี
ความจำเป็น ส่อง ช่วยให้มีระบบรวมกลุ่ม
เป็นสถาบันเกษตรกร เพื่อให้ควบคุมการผลิต
ได้ ควบคุมปริมาณการปลูกได้ ควบคุมการ
ขายได้ ควบคุมคุณภาพได้ ผุดง่ายๆ ว่า
เกษตรกรต้องรวมตัวกันเป็นสถาบันที่ดี ที่มี
ความแข็งแกร่งแบบในต่างประเทศอย่างนั้นดี
กว่านะ